

[Udenrigsministeren]

Hvad er det, socialdemokratiet konkret ønsker ændret? Nogle af de udtalelser, som hr. Ivar Nørgaard fremkom med til Week-endavisen, men som vi andre her i tinget altså ikke fik glæden af, giver anledning til et par bemærkninger fra min side, for hr. Ivar Nørgaard siger, at socialdemokratiet har noget imod, at det er Parlamentet, der afgør, om Rådet skal stemme på den ene eller den anden måde, og det samme synspunkt har hr. Gert Petersen været inde på her i dag. Det er en meget bred formulering, for sagen er, at Europa-Parlamentet ved at afvise Rådets foreløbige stilling kan fremvinge, at Rådet skal stemme ved enstemmighed, men det er jo netop situationen i dag på de områder, hvor denne samarbejdsprocedure skal sættes ind: på de områder, der omfattes af den nye procedure, gælder i dag enstemmighed. Lad mig prøve endnu en gang at bede om et klart svar på dette spørgsmål: hvad er det nye? Det må dog være muligt at svare på, hvad det nye er.

Hr. Ivar Nørgaard siger for øvrigt også, at det er Parlamentet, der ændrer forslag og ikke Kommissionen. Det må jeg gøre opmærksom på er forkert. Det er i alle tilfælde Kommissionen, som afgør, om Parlamentets ændringsforslag skal indpasses i Kommissionens forslag, eller om Kommissionen vil opretholde sit oprindelige forslag. Det er en ret, som aldrig tilkommer Parlamentet. Det er fortsat alene Kommissionen, der forelægger forslag for Ministerrådet.

Det ville pynte på debatten, hvis vi kunne koncentrere den om disse enkle forhold i stedet for at søge at sprede forvirring, sådan som vi har oplevet det her i dag.

Endvidere har hr. Ivar Nørgaard i dag været fremme med følgende synspunkt: hvis det, som nogle hævder, kun er høflighedsfraser, der er tilbage over for Parlamentet, kunne de andre så ikke vise Danmark det hensyn at slette det? Det får mig til at tænke på en situation, som man sikkert har oplevet i ganske mange familier. Man sidder ved aftensbordet og spiser kylling, og det lille forkælede barn, som er i den alder, hvor det vil have alting, vil selvfølgelig have hele kyllingen, også efter at det har fået både brystet og lårene. Så tilbage på fadet ligger der til sidst kun en tynd, lille vinge til moderen, og den vil ungen selvfølgelig også have, men så slår moderen i bordet i sin fortvivlelse og siger;

ja men det er så lidt, der er tilbage, og så siger ungen: ja men når det er så lidt, mor, kan du lige så godt lade mig få det også. Så slår moderen i bordet, tager vingen og siger: nej, der må dog være en kant. Det er præcis det samme, vi bliver stillet over for, når vi fører hr. Ivar Nørgaards argument frem om, at vi så lige så godt kan få det hele, også den lille forkrøblede vinge, der er tilbage af det store smukke dyr. Så er det, de andre siger: nej, der må dog være en kant.

Hr. Gade var inde på spørgsmålet om de andre elleve lande vilje til at skrive under, og jeg kan bekræfte, at debatten i går på Ministerrådsmødet vel nærmest førte frem til, at vi må vente, at de elleve andre lande alle skriver under den 17. Det kalder hr. Gade så utidig pression. Jeg gav de andre lande det råd at vente de par dage, til vi ville være i stand til at skrive under fra dansk side.

I den forbindelse kan jeg sige til hr. Gade, at han heller ikke i denne sag behøver at tage alvorligt, hvad et københavnsk skandaleblad skriver om den sag.

Men de andre fandt altså ikke anledning til at følge dette råd. Det blev understreget fra den hollandske formands side, at vi i Danmark ikke skal opfatte det som pression, men som et klart politisk signal fra de andre om den styrke, hvormed de ønsker at demonstrere over for deres egne befolkninger, at de agter at gennemføre disse reformer, og, som nogle føjede til, det er også meningen, at de i Danmark skal opfattes som et venligt politisk signal.

I den forbindelse er der det spørgsmål, som flere ordførere har været inde på, nemlig om 5 millioner skal kunne påtvinge over 300 millioner deres opfattelse. Hr. Niels Helveg Petersen advarede imod det synspunkt, at 5 millioner ikke må gøre det, og jeg må indrømme over for Hr. Niels Helveg Petersen, at jeg på den måde, jeg blev stillet over for dette synspunkt i Paris, er lidt svag over for argumentationen, for jeg blev stillet over for problemstillingen på følgende måde af min franske kollega: selvfølgelig skal 320 millioner mennesker i Fællesskabet ikke tvinge 5 millioner mennesker til at gøre noget, de ikke vil, men, sagde han, 5 millioner i Danmark kan altså heller ikke tvinge 320 millioner mennesker til at lade være med at gøre noget, som de gerne vil. Sagt på den måde, mener jeg der er en smule ræson i det, for